

говек му го презал и поргнал за ми
се презаже митно. Какво участие беше
за мен, каква голъма гест. Ванцаров
ми изпраша от Кочеринско писмо в
което се извинява, че прощанал за из-
пълни обещанието си преди да си замине
от Варна, и върне в служба книг риконис
от любимото ми стихотворение „В хубрика“.

Годинаше мереха една след друга.
Свадест и две години се изминаха
от оня ден 19 септември 1932 година.
Съвсем изминаха година обиквах
повече това стихотворение и Ванцаров.
Във трудни моменти на живота си го
препрошвах по няколко пъти за да гери
от него сила. Пазех го като най-скри-
пцион. Същото скръбех че Ванцаров
мне рано завърши своя живот в кор-
вавата борба с фашизма. Споменът за
него отразен в тези рикониси (стихо-
творението и писмото) ставаша за мен
още по-скрип.

Минаха година, когато пресата
свободно за устроена музей на Ванцаров,
аз започнах да се замислям кое ми
ще бъде по-добре. Дали да произведе-
там да назв риконисите още за да ги
предам, както бях решил, на оня от
моите снове, които се поведо в служ-
ба на морето, или пък да ги презал
в музей, което за ставаша общонародно